

Haar echtgenoot is diaken. Zij is 'vrouw van'. Toch voelt ze zich in geen enkel opzicht minder of tekort gedaan. Niet alleen beleefden en beleven beiden het diaconaat nog steeds als paar, Mieke Hamels is ook zelf haar eigen weg gegaan in de pastoraal. Zo'n vijftal jaar geleden werd ze gezonden als ziekenhuispastor. Een zending die ze op een heel diaconale manier invult.

Ilse Van Halst

'Ik ervaar me als werktuig van Gods liefde'

MIEKE HAMELS

HET VERHAAL van het diakenstel Mieke Hamels en Johan Boesman begint al in hun jeugd. Ze leerden elkaar kennen in een jeugdcentrum in Gent dat werkte aan gebed en bezinning, engagement ten dienste van mensen in nood - diaconie avant la lettre - en ontspanning. „Dat Johan diaken is geworden is daar logischerwijs uit voortgevloeid. Dienstbaarheid is een rode draad doorheen ons leven. Bovendien kenden we het diaconaat van binnen uit. Ook mijn vader is diaken.”

- Hoe beleefde u de roeping van uw man om diaken te worden?

Johan is tot diaken gewijd in 1989. Wij hebben die roeping altijd als echtpaar beleefd. Het was een echt gezamenlijk engagement, omdat we beiden op een dienende manier in het leven stonden en nog steeds staan. Samen met Johan ben ik actief in onze parochie. Hij houdt de homilie om de twee weken, ik val in als hij niet kan. Ook als hij de communie niet kan rondragen naar de zieken, neem ik het over. Daarnaast ga ik geregeld voor in de gebedsdienst in het rusthuis en begeleid ik mee onze parochiale gebedsgroep.

Maar elk diakenpaar heeft z'n eigen verhaal. In grote lijnen onderscheid ik vier categorieën diakenvrouwen: zij die achter de roeping van hun man staan, maar zelf sterk op de achtergrond blijven, zij die mee op weg gaan en een deel van het diaconale werk op zich nemen, zij die hun man ondersteunen in zijn roeping, maar daarnaast ook hun eigen weg gaan in de pastoraal zoals ikzelf, en tot slot de groep waarin de vrouwen de sterkste schakel vormen. Voor hen is het jammer dat de vrouw in de Kerk geen wijding kan ontvangen.

- U ging er samen voor?

Wij volgden een groot deel van de opleiding als stel. Geen schoolse opleiding overigens, want de meeste vorming, zowel spiritueel als theologisch en pastoraal, gebeurde ten huize van. Daarnaast volgden de mannen een afzonderlijke vorming. Een hele

boterham, maar ik ervoer het vooral als een grote genade die ons te beurt viel.

Net als andere stellen, groeiden ook wij tijdens de opleiding naar elkaar als paar, zeker tijdens de diaconale stage, waarbij heel wat vrouwen hun man vergezelden en ook de vreugde beleefden van het zich inzetten voor anderen. Daarom hield onze bisschop eraan dat de ploeg die instaat voor de diakenopleiding werd uitgebreid met een vrouwelijke begeleider, een taak die ik inmiddels vier jaar op me neem. Ik begeleid echtparen op hun traject naar de diakenwijding en maak hen erop attent dat ze over hun relatie als gehuwd

koppel moeten waken en allereerst moeten durven blijven kiezen voor elkaar. Het huwelijk is en blijft het eerste sacrament. Soms ervaren diakens het appel van de ander immers zo sterk, dat ze hun gezin uit het oog dreigen te verliezen.

- Als diaken is uw man sterk betrokken op anderen en veel uithuizig. Hoe beleeft u dat?

Een diakenvrouw moet haar echtgenoot inderdaad met velen delen. Een diaken is betrokken op een grote groep mensen. Daardoor verkleint de tijd en energie die hij in zijn gezin kan investeren zeer. Vooral in het begin vond ik

dit zwaar. We waren net verhuisd en tal van praktische karweiën moesten uitgesteld.

Je moet voortdurend zoeken naar een evenwicht, een heel leven lang. Zoeken en kiezen en durven keuzes te maken. Soms moet je durven een engagement op te geven, ook al doet het pijn en weet je dat je mensen in de kou laat staan. Zo'n beslissingen nemen we steevast in overleg. Meestal is het een lang proces. Het is ook niet makkelijk een engagement op te geven, zeker niet als je er net voor koos ten dienste te staan.

Toch heeft ons gezin niet geleden onder de roeping van mijn echtgenoot. De kinderen zijn opgegroeid met de wetenschap dat de noden in de wereld groter zijn dan die van ons gezin. Onze afwezigheid vingen we op door heel geregeld bewust tijd te maken voor ons gezin. De sterkste kracht - en dat weten we alle vijf - is dat ons gezin altijd op de eerste plaats komt als het nodig is. Is dat basisvertrouwen er, dan is er veel mogelijk.

- Groeide u in geloof door uw gezamenlijke engagement?

Wij stonden altijd gelovig in het leven, maar tijdens de diakenopleiding ben ik inderdaad gegroeid in mijn geloof. Daardoor ging voor mij ook een nieuwe wereld open. Zo leerde ik onder meer het briefergebed kennen. Bidden doen we evenwel niet samen. Dat lukt ons niet, al hebben we het geprobeerd. Ik droom daar soms van, want volgens mij is het ook een vorm van intimiteit. Op dit moment volstaat het echter van elkaar te weten dat we gelovig in het leven staan en bidden. Ik zou ons leven zoals het nu is, gericht naar buiten, nooit aankunnen zonder die relatie met God. Dat is mijn krachtbron. Ik ervaar me werkelijk als werktuig van Gods liefde.

- Uw man werd tot diaken gewijd. U legde met hem dezelfde weg af, voor u evenwel geen wijding als bekroning.

Aan de vooravond van Johans wijding vroeg de vicaris wie van de vrouwen zich kandidaat zou stellen, indien het mogelijk was vrouwen te wijden. Ik zag het toen niet zitten en ook vandaag zou ik neen zeggen, omdat ik nog steeds worstel met het sacrament van de wijding. Positief is dat diakens en priesters door hun wijding levende heenwijzingen naar Christus worden. Maar vaak plaatst de gelovige gemeenschap hen in een vakje apart, alsof ze door hun wijding iets bovenmenselijks krijgen, ook al beleven priesters en diakens dat zelf niet zo. Dat staat in mijn ogen in fel contrast met hun dienstbaarheid.

Hoewel ik er zelf niet onder lijd dat vrouwen niet gewijd kunnen worden, ken ik er wel die daar het hart van in zijn. Ik vind het onbegrijpelijk dat de Kerk de wijding exclusief blijft voorbehouden voor mannen. Ze speelt iedereen die op een of andere manier een ander durft discrimineren de les, maar volhardt er intussen zelf in om mannen en vrouwen niet op gelijkwaardige manier te behandelen. Natuurlijk had ik het geluk mijn eigen weg te kunnen gaan, toen ik vijf jaar geleden ziekenhuispastor werd. Als pastor word je niet gewijd, maar gezonden. In mijn geval is dat een heel diaconale zending in het verlengde van mijn werk als verpleegkundige, die in mijn ogen niet moet onderdoen voor een wijding.

Omdat wij als pastor niet gewijd zijn, mogen we een ernstig zieke de ziekenzalving niet geven of de biecht afnemen. Dat scheidt vaak sacramenten gaat de aandacht vaak al te veel naar de vorm, die soms een goede steun is, maar de inhoud niet in de weg mag staan. Wanneer we aan het ziekbed voorgaan in gebed of in de ziekenzegen, beleven we vaak mooie intense momenten met de familie. Ik ben er vast van overtuigd dat God even goed doorheen een leek Zijn liefde aan de mensen kan doorgeven, als via een gewijde persoon.

© Kristof Ghyselinck

Ik ben er vast van overtuigd dat God even goed doorheen een leek Zijn liefde aan de mensen kan doorgeven, als via een gewijde persoon